

NO ETS MAI SOL A LA MUNTANYA

UNA cinta de fum blanc s'aixeca cel amunt en el lloc anomenat «Puig de Gelabert»; també, s'escampen veus de persones que es senten des de molt lluny, encara que no es comprèn el que diuen. El matí es clar i quiet, i això fa que aquells que fan el foc, estiguin preparant el seu esmorzar amb el corresponent xibarrí, tranquil·litat i alegria.

Una colla qualsevol d'excursionistes, de boletaires o de caçadors han escollit aquell lloc per a fer-hi el primer refrigeri del dia, i des d'aquell paratge, que és, bastant enlairat, dominen una gran extensió gavarrenca: Montnegre, el conegut Montigalà, Sant Mateu de Montnegre, Sta. Pellaia, el Puiggròs d'en Geronès, més al fons el Daric; de perfil i quasi sembla tocar el cel el Puig d'Arques, el més enlairat de la nostra serralada; les Rocasses d'en Mercader, i formant un bressol de verdor es veu un blancall que es destaca, és l'Ermita de Sta. Llúcia de Sant Pol de la Muntanya de Fitor; més a l'esquerra i cara el mar les Illes Medes, que en dies clars es veuen perfectament, i també, gran part del Baix Empordà.

Les panoràmiques que es dominen són fabuloses, però, l'encís que guarda un matí com el que ens ocupa té encara més goig si mires més a prop; si escoltes el despertar de la Natura i el tragí que fa en els dies de festa, la gent que busca la tranquil·litat de la muntanya, bé caçant, o bé buscant bolets, o senzillament fruit de l'excursió.

No et trobes mai sol, sempre sens vora teu el palpit de la vida, malgrat que les masies s'han tancat quasi totes, sempre hi ha a la muntanya un o altre soroll que diu que no està abandonada. Anys enrera es sentia el «crac» sec de la destal del treballador de bosc, que donava compte de la vida de les plantes —suross i alzines, o bé altres arbres per a llenya o carbó—. Ara es sent el ronc del xerrac mecànic que fa el mateix però molt més ràpid, com si li manqués temps per deixar-ho tot desolat, però, sense aconseguir-ho.

No ets mai sol perquè el petit «rei» amb el seu tric-tric, quant et quedes parat un moment, ve a veure't; o bé, sents el soroll del tudó quan s'allunya ràpid en veure que la presència humana posa en perill la seva tranquil·litat; quan menys ho esperes els lladrucs d'una canilla, que segueix un empait furiós; o bé, els crits d'una colla que tot buscant bolets s'han separat massa i volen recollir-se. I sempre quan no és una cosa és l'altra, però, la muntanya no es queda mai sola. La Natura és pròdiga, Déu la va fer, i és per això que no ets mai sol a la muntanya, sempre hi ha la presència del Creador.